

Mitä aistien takana?

Maailmankaikkeuden materiasta noin kymmenen prosenttia, joidenkin ajatusten mukaan vain yksi prosentti, on aistein havaittavaa ainetta. Oikeastaan ns. ainetta ei olekaan, vaan sekin minkä aistimme mieltävät aineeksi on erilaisia energian ilmentymiä. Atomien rakenne ja välimatkat ovat kuin avaruuden tähtitarhaa. Ihmisruumiista 99,9 prosenttia on ainakin näennäisesti tyhjää. Aistimme siis luovat tämän maailman. Mutta mitä on olemassa silloin kun aisteja ei ole tai kun emme voi aistia aisteillamme? – Pessimistien mielestä ei mitään, optimistien mielestä kaikki! Pimeyteen uskovien mielestä tämä elämä päättyy olemattomuuteen ja tyhjyyteen, valoon luottavien mielestä kaikki vasta alkaa.

Hiukkasfysiikan tutkijat tietävät, että on olemassa paljon näkymätöntä mutta todellista. Tämän päivän fyysikolta vaaditaan samanlaista intuitiivista ajattelua kuin hengentien kulkijalta. Ero on ehkä siinä, että fyysikko tutkiessaan pyrkii asettumaan tarkkailuasemiin kohteensa yläpuolelle, henkinen tutkija ymmärtää olevansa kaiken sisällä ja kaiken olevan hänen sisällään.

* * *

Olisi tylsää jos pystyisimme selittämään henkimaailman asiat ymmärrettävinä faktoina. Se että emme voi selittää esimerkiksi jumaluutta nykyisen maailman käsitteillä, osoittaa että jotain ihmistä suurempaa on olemassa. On jotain uutta, mitä kohti pyrkiä. Jos kaiken tietäisi ja ymmärtäisi nyt, kaikki pysähtyisi tähän. Ei olisi enää potentiaalia kehitykseen.

Se, että henkisen ulottuvuuden olemusta ja todellisuutta ei pystytä tällä tasolla selittämään, todistaa sen olemassaolon puolesta.

Liikkuessaan tiedon rajamailla virallisten tutkijoiden on julkisesti edustettava tiedeyhteisönsä periaatteiden mukaan todennettua ja hyväksyttyä kantaa, vaikka yksityisinä ihmisinä monet heistä kokevat aivan muuta. Syvästi tuntevien rehellisten tutkijoiden soisi pikkuhiljaa tuovan uudistuksia akateemisiin periaatteisiin. Mutta täytyy muistaa että tutkijoillakin on inhimilliset heikkoutensa – ja perheensä elätettävänä.

Jos näkymättömän maailman olemassaoloa ei voi tyhjentävästi osoittaa puoleen eikä toiseen, niin miksi jotkut valitsevat mielikuviansa sen ahdistavamman vaihtoehdon, täydellisen pimennyksen? Sen puolestahan on vielä vähemmän näyttöä.

* * *

Vaikka jumalaista ääntä sisimmässä ei voi mittarein mitata, sen voi kokemuksen kautta todeta konkreettiseksi tosiasiaksi. Se on aivan yhtä itsestään selvää kuin kaipaus, sympatia tai tuoreen hedelmän hyvä maku. Nekin ovat jokaisen koettavissa, mutta ei mittareilla todennettavissa. Tietenkin meillä ihmisillä on erilaisia herkkyyksiä; ehkeivät kaikki sydämet pysty rakastamaan tai ehkä saman hedelmän maku onkin toiselle kirpeä.

Vanhan kiinalaisen filosofian, taolaisuuden mukaan ihminen voi päästä selville kaikkeuden mysteereistä vain tulemalla osaksi luontoa, ei analysoimalla ja manipuloimalla sitä.

Heikki Juutilainen

ULTRA 5-6/2004